

Peter Hummelgaard 1. maj-tale

Taler

Peter Hummelgaard
Justitsminister

Dato

1. maj 2024

Sted

Fælledparken

Omstændigheder

Hummelgaard blev afbrudt af pro-palæstinensiske demonstrationer, men talen blev i sidste ende gennemført. Nedenstående er det oprindelige talemanuskript.

Kære alle sammen

Den her scene har jeg glædet mig rigtig meget til at stå på.

For det er her, vi viser, at fællesskabet er stærkt.

Det er her, vi tænker tilbage på dem, der har formet vores unikke samfund. Med større tryghed, frihed og lighed end de fleste andre steder i verden. Vores Danmark.

I dag sender jeg en særlig tanke til min morfar. En kærlig og dybtfølt tak for at tage sig af mig i hans og min mormors hjem. Når det alt for ofte ikke var muligt at være derhjemme.

Det var i deres hjem, jeg voksede op – også rent politisk. Lejligheden på Amager var lille, men deres hjerterum var altid stort. Og det var dér, jeg oplevede den tryghed, omsorg og varme, som alle børn fortjener.

Det var også dér ved middagsbordet – mellem frikadeller, kartofler og godt med sovs – at mine værdier og min bevidsthed blev formet.

Min morfar er udlært maskinarbejder og arbejdede hele sit arbejdsliv som flymekaniker, indtil en arbejdsskade satte en stopper for tiden på arbejdsmarkedet. Han er stadig i dag – i en alder af 92 år – et stolt medlem af Dansk Metal.

Han lærte mig, at de største fremskridt og de største resultater kommer af stædighed, tålmodighed og med blik for helheden. Uanset om det er maskiner man reparerer eller samfundet, der skal formes i en mere retfærdig retning.

I dag lever han en tryk tilværelse på det lokale plejehjem. Omgivet af dygtige og passionerede social- og sundhedsansatte. Han og hele hans generation fortjener en lille en til kaffen i dag. For det var deres stærke arbejdshænder, der formede verden om til en lysere tid.

MEN ... I modsætning til, hvad min generation blev forsøgt bildt ind efter murens fald, så ved vi nu godt, at historien ikke har en afslutning. Hvis vi ønsker at leve i et samfund, der også i fremtiden er lige, trygt, velstående og frit, så kræver det fortsat kamp.

Som socialdemokrater ved vi det kræver kompromis og vedholdende arbejde, hvis man skal forvandle taler og store ord til resultater.

Men vi ved også, at hver gang vi foreslår forbedringer for mennesker, der ikke har så meget på bankkontoen, så vælter det ud med borgerlige politikere og meningsdannere, som påstår, at det er helt umuligt, eller at det ikke passer ind i deres regneark. Det er sjovt nok altid modsat, når vi taler om tiltag, der gavner de mest velhavende. Den slags kan altid nemt lade sig gøre.

Som Anker sagde, da han stod på den her scene for 41 år siden:

”Vi har før mødt modstand. Men vi har hver gang overvundet den, og med større eller mindre forsinkelse er vore krav og vore idéer blevet accepteret – og endog som idéer, der er gode for det hele samfund.”

Vi møder modstand. Vi kæmper. Og vi skaber resultater.

Lad mig give tre eksempler.

For det første: Retten til tidlig pension, også kendt som Arne-pensionen. De

sagde, vi bluffede. De sagde, det ikke kunne lade sig gøre. Men de tog fejl! Jeg forhandlede den aftale hjem sammen med gode kræfter i Folketinget. Og i morges var jeg i Haderslev for at ønske tillykke til Arne. Det samme vil jeg ønske de mange tusinder andre, som har fået retten til en mere værdig tilbagetrækning.

For det andet: Vi har sikret et markant og fortjent lønløft til pædagoger, sygeplejersker, SOSU-assistenter, SOSU-hjælpere og fængselsbetjente. Alle sammen grupper, vi har svært ved at rekruttere, men som vi på ingen måde kan undvære. Når de faggrupper tjekker deres lønseddel i dag, vil de tydeligt kunne se, at Socialdemokratiet gør en forskel. Og de vil vide, at vi holder, hvad vi lover.

For det tredje. Vi har vedtaget nogle af de meste ambitiøse klimamål i hele verden. Og med de politiske tiltag vi har taget, så kan de faktisk blive til virkelighed. Vores fremskridt på klimaområdet er også værd at fejre i dag. For klimapolitik handler i sin kerne om ulighed og retfærdighed. Uden resolut klimahandling frarøver vi de næste generationer muligheden for at nyde godt af de samme naturressourcer og den samme tryghed og stabilitet, som har været fundamentet for vores velstand. Klimakampen er slet ikke færdig endnu.

De resultater er jeg stolt af. Ligesom jeg selvfølgelig er stolt af vores høje beskæftigelse og lave arbejdsløshed. Ingen af de ting er kommet af sig selv.

Jeg ved udmærket godt, at der findes andre partier med større slagord, flere løfter og vildere paroler. Og nu gætter jeg, men det kan jo være, at nogle af dem benytter dagen i dag til at skælde ud på os socialdemokrater. Det skal de være velkomne til. Jeg har stor respekt både for mine kolleger i SF og i Enhedslisten. Vi har skabt store resultater sammen for danske lønmodtagere, ja for hele Danmark. Det er jeg sikker på, vi vil fortsætte med. Også selvom vi er uenige.

Men resultater kræver, at man tager ansvar. Sådan var det dengang Anker stod på den her talerstol for 41 år siden, og sådan er det nu.

Og vi er også nødt til at være ærlige. I Danmark har vi vænnet os til at være velsignet med billig gas fra Rusland, billige varer fra Kina og billig sikkerhed fra USA.

Den går ikke længere. De tider er slut. Vi er nødt til at tage større ansvar og turde

træffe vanskelige beslutninger.

Og nu vi taler om ansvar. Det er åbenbart blevet meget moderne at tale om den slags på højrefløjen og særligt hos Liberal Alliance. Jeg ved ikke med jer, men jeg venter i spænding på, om Alex Vanopslagh egentligt gerne vil være statsminister? Og om han har modet til at melde sig på banen?

En ting er helt sikkert. Han og jeg har et helt forskelligt syn på begrebet ansvar.

For mig er det ikke ansvarligt at ville fjerne retten til tidlig pension og efterløn. Det er et angreb på hårdtarbejdende danskeres rettigheder, og det rammer de folk hårdest, som har mindst.

For mig er det ikke ansvarligt at ville fyre titusindvis af offentligt ansatte for at sænke skatten for de rigeste. Det er jo netop lærere, pædagoger, sygeplejersker, politibetjente og mange andre dygtige offentligt ansatte, som bærer det tunge ansvar for fællesskabet. De skal roses, ikke fyres!

Og for mig er det heller ikke ansvarligt at ville lovliggøre hård narko. Kokain ødelægger livet for mange unge over hele landet allerede. Alligevel har Alex foreslået, at det skal vi da bare sælge på landets apoteker sammen med Panodiler og næsespray. Det er altså lige festligt nok for min smag.

Så er der også det med topskatten, som Alex gerne vil fjerne. Men han vil kun fremlægge en halv plan for at fjerne en hel topskat. Jeg ved ikke, om vi skal tage ham halvt eller helt alvorligt.

Men uanset hvad: En mulig statsministerkandidat UDEN en ærlig plan, MED fri kokain og en økonomisk politik som er hamrende uretfærdig. Det er ikke en person og et parti, der bør få nøglerne til Danmark.

At tage ansvar er ikke lig med nedskæringer og mindre fælles velfærd. Hvis man vil tage ansvar, så skal man turde udvikle vores stærke danske samfundsmodel. Og skabe et tryggere, mere grønt og mere retfærdigt Danmark for alle.

Når jeg kommer hjem til Amager, til min hustru og mine to små piger i aften.

Så vil jeg være taknemmelig for alt det, der er blevet kæmpet hjem til mig, til mine børn, og til os alle sammen i de sidste mange, mange år.

Jeg vil sende en tanke til mormor og morfar og generationer før min.

Og jeg vil tænke på at der stadigvæk er meget at kæmpe for. For det er der.

Danmark er ikke perfekt. Men vi har meget at være stolte af på en dag som i dag.

Først og fremmest alt det, vi i arbejderbevægelsen har skabt sammen.

Rigtig god 1. maj!

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

1. maj-tale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/peter-hummelgaard-1-maj-tale-2024>